

Verdrag van Lissabon:

Waarom een Iers Neen ook voor u belangrijk is

14/06/2008

Na Nederland en Frankrijk heeft nu ook Ierland neen gezegd aan het ontwerp van Europese grondwet, dat ondertussen van naam is veranderd in “Verdrag van Lissabon”, maar met nagenoeg dezelfde inhoud. Het lijkt er duidelijk op dat de Ieren, beter dan wie ook, beseften dat een ja-stem bijna zeker zou leiden tot het ontstaan van een ondemocratische en bureaucratische Europese superstaat, met mogelijk ernstige nadelige gevolgen, vooral economisch. Het Verdrag van Lissabon is een onleesbaar document van verschillende honderden bladzijden, waarvan geen enkele Ier weet wat erin staat. Zelfs de Ierse Europese commissaris Charlie McGreevy heeft toegegeven, dat hij dit document niet gelezen heeft. Wat voor de Ieren geldt, geldt ook voor de meeste Europeanen, zelfs als ze regeringsleider of parlementslid zijn.

Waarover gaat het?

Ofwel kiest men voor een “*politiek*” eengemaakt Europa, met een omvangrijke centrale bureaucratie, ofwel voor een “*economische*” Europese vrijhandelszone, met een uitgebreide democratische inbreng van de burgers, maar met een beperkt centraal gezag. In een eengemaakt democratisch Europamoet de democratische vrijheid bij de burger liggen en niet in de ivoren torens van de Europese instellingen.

In tegenstelling tot wat “*Eurofiële*” politici denken, doet de *economische eenwording* van Europa, de nood aan *politieke eenwording* sterk afnemen. Door de globalisering van de economie, zijn de handelsmarkten supranationaal geworden. Vroeger was dit anders. Toen was er een wereld van tolgrenzen, protectionisme en handelsbelemmeringen. In die structuur was de grootte van een land wel belangrijk omdat dit de enige manier was om een grote open thuismarkt te creëren.

Nu is het echter omgekeerd geworden: het zijn nu de kleine politieke staten die aantrekkelijk worden. Zij kunnen veel soepeler handelen en hebben toegang tot een even grote geglobaliseerde markt als de grote politieke staten. Een prachtig voorbeeld zijn de vroegere Oostbloklanden. Zij hebben zich kunnen losmaken van een verstikkende en bureaucratisch centraal gezag. Bovendien hebben ze de democratie hersteld, en zij waren nu ook vrij om lagere belastingstarieven in te voeren. Het resultaat kennen wij ondertussen: de welvaart stijgt er exponentieel.

Vergissing

Onze West-Europese politici proberen nu het omgekeerde te doen van de Oostbloklanden. Zij proberen met het verdrag van Lissabon een Europese bureaucratische superstaat te creëren, ongeveer naar het vroegere communistische centralistische sovjetmodel. Zeer vreemd is dat wel. Onze politici weten toch ook, dat dit model op het einde van de jaren '80 als een pudding in elkaar is gezakt.

Hoe is die houding van de politici te verklaren?

Vrijhandel is steeds een doorn geweest in het oog van bemoeizuchtige corporatistische welvaartstaten, zoals België, Frankrijk en Duitsland. Vrijhandel kon in deze (socialistische) visie enkel gedoogd worden, indien er een strikte centrale Europese regelgeving kon komen,

om de nationale regels te vervangen. En zo groeide dit uit tot een monsterlijk geheel van 90.000 bladzijden regelneverij.

Belangrijk en essentieel om in te zien is, dat er evengoed vrijhandel, vrij verkeer van personen, goederen, kapitalen en diensten kan plaatsvinden zonder Europese Unie, of met een zeer beperkte Europese Unie. Veel bureaucratie is daar niet voor nodig. In zulk intergouvernementeel vrijhandels-Europa heeft het verdrag van Lissabon geen plaats. De Europese instellingen zijn zo goed als overbodig en meteen zou ook de oude Continentaal-Europese verachting voor de vrijheid van het individu verdwijnen.

Subsidies

Heel wat politici verwijten Ierland ondankbaarheid. Ierland zou volgens velen zijn metamorfose van armste land van de EU naar het tweede rijkste te danken hebben aan de ruime subsidies die het ontving van de EU. Nochtans is die stelling niet juist. Ierland ontving subsidies vanaf 1973, maar de welvaartsexplosie is pas gestart in de jaren '90 met de spectaculaire verlaging van de belastingtarieven. Berekeningen (regressieanalyse) hebben duidelijk aangetoond dat er geen enkel verband bestaat tussen de ontvangen subsidies en de welvaartsgroei. Integendeel er is een omgekeerd verband gebleken. Een grafiek die dit illustreert kan men vinden in het boek "Manifest voor een zelfstandig Vlaanderen in Europa ("In de Warande" blz 235). Trouwens subsidies hebben een land of regio nog nooit vooruitgeholpen. Zou dit wel het geval zijn dan was de regio Charleroi nu de rijkste regio van de wereld. Geen enkele regio heeft zoveel subsidies gekregen als Charleroi. De armoede is echter even groot gebleven en de werkloosheid blijft met 30 % torenhoog.

Europese Superstaat?

De Ierse neen stemmers hebben het duidelijk niet begrepen op een Europese superstaat. Voor dit standpunt zijn er gewichtige argumenten. Wij geven er drie:

Ten eerste: een zware overheidsbureaucratie vergt een hoge belastingdruk.

Wij kunnen er in ons land van meespreken. Onze loodzware overheidsbureaucratie gaat met zoveel belastinggeld lopen, dat de koopkracht afneemt en erger nog, dat er onvoldoende geld overblijft voor de pensioenen. Vorige week lasen wij in de kranten, dat onze wettelijke pensioenen er jaar na jaar op achteruit gaan en tot de laagste behoren van Europa. Het is een belangrijk pluspunt dat de Ieren dit gevaar hebben ingezien.

Ten tweede: een reëel gevaar voor "Tax harmonization". Meerdere malen hebben EU-politici de idee van een taks-harmonisering naar voren gebracht. Dit is een zeer gevaarlijke denkpiste. Men weet ondertussen dat om welvaart te creëren men absoluut geen taks-harmonisering moet invoeren, maar integendeel "taks-competitie". Ook hier was Ierland goed geplaatst om dit te beseffen, alleen al omdat het aan takscompetitie haar uitzonderlijke welvaart te danken hebben. En we moeten ons geen illusies maken, onze (overwegend socialistisch geïnspireerde) Europese politici, zullen – eens de superstaat er is - harmonisering wel aangrijpen om de tarieven eenvormig naar het hoogste niveau te brengen. Ierland heeft hier terecht bijzonder veel schrik van. Het zou gewoon een doodsteek betekenen voor de welvaart.

Ten derde: het ondemocratisch karakter van een superstaat. Nu reeds hebben onze West-Europese politici blijk gegeven van hun niet-democratische ingesteldheid. Uit schrik voor de kiezer hebben 26 lidstaat regeringen geweigerd een referendum te houden omdat zij een "neen" vreesden van hun kiezers. Van democratie gesproken. In een Europese superstaat zullen wij geregeerd worden door niet democratisch verkozen bureaucraten, die dus geen verantwoording moeten afleggen voor hun beleid en die met ons belastinggeld onbeperkt het mooie weer kunnen

maken. De vergelijking met de vroegere communistische sovjetbureaucratie wordt dan pijnlijk duidelijk. Het is des te pijnlijker omdat men er ook niet voor terug geschrikt heeft te dreigen met represaille-maatregelen tegen Ierland als het op een Neen zou uitdraaien. De Eurocratie heeft daarmee onbewust haar ware gelaat getoond.

Besluit

De naoorlogse Europese eenmaking heeft ons geen windeieren gelegd. Het ontstaan van een eengemaakte vrijhandelszone met opheffing van de economische en persoonsgebonden binnengrenzen heeft Europa welvarend gemaakt. De eurocratie is evenwel van dit pad afgeweken en streeft nu naar een dwangmatige regelgeving en machtsontplooiing die de verworven vrijheden volledig dreigt teniet te doen. De al te opzichtige methodes die de laatste jaren aangewend werden om de Europese burgers eerst een zogenaamde grondwet te laten slikken om deze daarna terug te serveren als een verdrag spreekt boekdelen. Het debat heeft zelfs nog niet plaats gehad maar de plannen voor het presidentiële paleis liggen al klaar. Neen, dit is niet het Europa dat de welvaart voor onze kinderen zal bestendigen. Een duidelijke Neen-stem was daarom meer dan nodig. Laat het evenwel duidelijk zijn, wij zijn ook voor meer Europa. Maar dan wel voor een Europa waar men de vrijheid van de burger nastreeft en niet waar men boven de hoofden heen de burger openlijk negeert en democratisch beledigt. Of is men dan de les van de tweede wereldoorlog en de erop volgende koude oorlog al vergeten? Welvaart ontstaat alleen daar waar vrijheid en democratie heerst.

Eric Verhulst en Willy De Wit

De auteurs zijn respectievelijk voorzitter en medewerker van de onafhankelijke socio-economische denkgroep "WorkForAll". (www.workforall.org)